

L'ESMOLL

Nº 1980

VIDEO & VIDEO

QUE ÉS EL VIDEO?

El vídeo va aparèixer a Europa l'any 1961. Van sortir molt pocs aparells perquè el seu funcionament no era totalment correcte, calia perfeccionar-lo.

Una vegada solucionats els problemes inicials, i gràcies a una promoció molt important deguda als propers mundials de futbol, va aparèixer amb una força i una empenta tan grans que, fins i tot els japonesos, no poden donar l'abast.

El vídeo és el futur substitutiu del cinema, almenys a nivell d'aficionats, i ja comença a interessar de debò els professionals del cinema, i per tant hem cregut important explicar bàsicament el seu funcionament, els seus avantatges i inconvenients davant del cinema.

La vídeo-càmera i el magnetoscopi constitueixen dos elements fonamentals i inseparables. Efectivament a diferència d'una cine-càmera que integra el seu propi sistema de registre d'imatges, la vídeo-càmera només actua de transductor d'energia ja que transforma la il.luminació d'una escena en senyals elèctriques. Per enregistrar aquestes senyals és necessari interconnectar la vídeo-càmera a un magnetoscopi i per a visionar-les és necessari disposar d'un aparell de TV.

Els avantatges de vídeo sobre el super-8 són, entre d'altres, els següents: disponibilitat, autonomia, possibilitat d'esborrar-ho i economia.

La disponibilitat és immediata ja que una vegada hem pres imatges, podem rebobinar la cinta i visionar-la d'immediat; d'altra banda al cinema per a visionar-la hem d'esperar com a mínim una setmana i sense cap opció de tornar a filmar a sobre la mateixa pel.lícula, mentre que al vídeo això sí que és possible.

Redacció de L'ESMOLL

Pel que fa a l'autonomia hem de dir que les cintes de super-8 tenen una durada força reduïda, en canvi, hi ha cintes de vídeo que tenen una durada bastant considerable (n'hi ha d'una hora o més). Cal dir també que un equip de vídeo és més car que el millor super-8 però, una vegada adquirits els equips bàsics, les cintes que poden utilitzar-se surten molt més econòmiques.

Arrel d'això ha sorgit tota una problemàtica: acabarà el vídeo amb el cinema, els llibres i d'altres mitjans de comunicació? No ho sé, però el què és clar, és que la gent l'ha vist amb molt bon ull, i ja es fan lliçons d'anglès en vídeo i també hi ha cursos científics gravats. També es fan vídeos musicals de promoció com és el cas del grup Mecano.

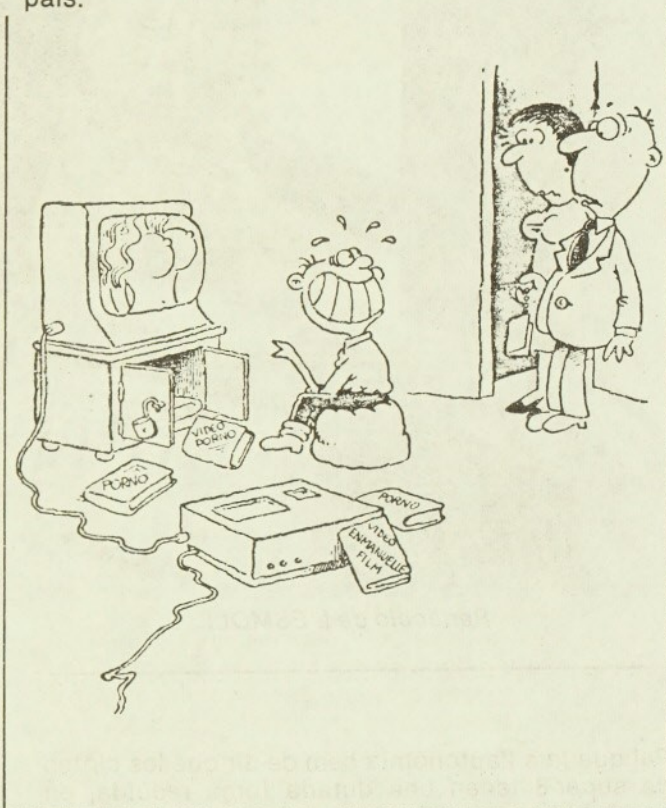
Tindrem L'ESMOLL en format BETA, VHS o V 2000? Que és possible, per què no?

L'E1

VIDEO & VIDEO

EL MIRACLE DELS AUDIOVISUALS

Tot el que es pugui dir sobre els avenços en el camp de la comunicació és poc. Als EE. UU. a part del video que ja coneixem i de la TV que allà es fa a través d'emissores privades, hi ha la tele per cable, és a dir la que et serveixen a casa per subscripció i et dona films, obres de teatre, òpera, esport, notícies, etc....; La CNR (Cable News Network) subministra informació les 24 hores del dia; la Data Resources Inc. promociona notícies econòmiques (borsa, empreses, bancs,) i els grans diaris americans comencen a connectar amb les terminals d'informació per oferir les seves notícies als seus abonats (en lloc de comprar el diari la gent pot llegir-lo per TV). Apareixen serveis oferts a través de la petita pantalla com: transaccions bancàries, compres a distància, serveis d'apartat postal, teleconferències, etc....., tot això per empreses especialitzades. Les famílies nordamericanes estan disposades a pagar 40 dòlars (més de 4000 Ptes. mensuals) per a tenir serveis de TV per cable. Tot això va acompanyat de joguines electròniques com jocs de fùtbol, bàsquet, etc..... i també jocs programables així com els típics jocs electrònics de bar que estan tan estesos al nostre país.

Aquest "boom" electrònic està controlat per grans companyies com la "Warner Amex", que té diaris, llibres, revistes i controla 144 xarxes de cablevisió, produeix video-cassettes, video-discos, produeix films propis per a TV (14 llargmetratges l'any 1979), controla la producció de micro-computadores, de jocs electrònics i ha llançat tota una xarxa de satèl.lits per a reforçar la cablevisió. Aquestes companyies, com la que hem citat, tenen un veritable monopoli sobre la informació i els programes que ofereixen, i la gent rep a casa seva, sense cap mena d'esforç, qualsevol dels serveis que han escollit i que els ofereix una d'aquestes grans empreses que controlen el negoci de les comunicacions; així gran quantitat de notícies, informacions, programes, films, reportatges són a les

seves mans i els utilitzen pel seu propi benefici i que, per tant, modifiquen, manipulen i canvien al seu gust. Tot aquest conjunt d'elements que hem assenyalat es desenvolupen a Nord-Amèrica, però a Europa la cursa ja ha començat i ben aviat es podrien produir situacions semblants.

Voldria assenyalar que la TV i els mitjans audiovisuals són molt importants per tots nosaltres; els qui han conegut la TV des de petits saben que aquesta els ha ensenyat a parlar, moure's, ballar, vestir i inclús pensar d'una determinada manera. Així per als "fills de la TV" és més important la marca d'uns pantalons, que si aquests pantalons són bons; tothom aprèn a ballar de la mateixa manera i molts s'empassen la tele com si fossin veritats que no es poden discutir. Imagineu-vos, doncs, què representarà multiplicar tot això, perquè si ara ja no parlem a l'hora de sopar perquè mirem la TV, aviat no sortirem de casa perquè trobarem a faltar els jocs, films, música, notícies ... que ens donen per la petita pantalla i que ens serveixen les grans companyies a la seva conveniència; a la gent només li tocarà de callar i mirar, inclús potser li enviaran el dinar per la pantalla.

REDS

Bé! La pel·licula que us recomano aquesta setmana, dura només tres hores i mitja, però alerta! Aquesta no s'assembla de res a "Los Diez Mandamientos", dura tres hores i escaig, però passen sense adonar-te.

Warren Beatty, director, productor, guionista i intèrpret principal de "Rojos" (Reds), és la vida del periodista americà, John Reed, (el cognom no té res que veure amb el títol), testimoni d'excepció de la Revolució Soviètica del 1917, que reflexa en el seu llibre "Deu dies que van conmovre el món".

Beatty, juga dues cartes fortes al film; una seria la carta sentimental, arribar gairebé a les llàgrimes, i l'altra seria la carta política, explota les qualitats de John Reed com a heroi romàntic, la seva noblesa de mires i el seu entusiasme revolucionari. Reed no solament va fundà el Partit Comunista Nordamericà sino que, a més, abandonà els Estats Units per anar a viure a Rússia, on morí, i on, encara avui, continua essent l'únic nordamericà soterrat a la Plaça Roja de Moscou.

Amb el que fins ara t'he dit, segur que estàs pensant que "Rojos" és una pel·licula d'esquerreres, però, encara que no ho sembli és un film molt conservador. Critica molt durament a la URSS, i Beatty ens mostra un país on la llibertat d'expressió és discutible i on la burocràcia ho manega tot; pel contrari realça, a John Reed i a l'anarquista Emma Goldman, presentant-los com a prototipus de la societat americana, mostrant-la com la societat perfecta on tothom és "lliure de fer, el que vulgui fer". I és aquí on es revela la veritable intenció de la pel·licula, que no pas per això, deixa de ser interessant.

Llibres

Títol: Wilson, el chiflado
Autor: Mark Twain
Col·l: Marginales
Editorial: Tusquets
Preu: 500 ptes.

"Di la verdad o miente, pero cógele el truco". Aquesta és la frase de Wilson que, entre irònica i cínica encapçalada, a manera de cita el primer capítol d'aquesta crònica de la petita ciutat de Dawson's Landing, a la ribera del Mississipi.

Què passa quan dos nens, un blanc, l'altre negre (però tots dos aparentment blancs i molt semblants físicament) són canviats l'un per l'altre en els seus primers mesos de vida? De condicions socials oposades, l'un amo, l'altre criat, aquest simple canvi condicionarà totalment el seu destí.

L'autor d'aquesta novel·la ens és conegut sobretot per les aventures de Tom Sawyer, un dels personatges més simpàtics i populars de la literatura. Tot i que el llibre que us convidem a llegir ha perdut una bona part de la tendresa i l'optimisme de les primeres obres de Twain, conserva un cert sentit de l'humor i una mirada crítica i profunda sobre la condició humana i, per descomptat, totes les grans dots de narrador que va tenir el seu autor. L'entreteniment i l'interès estan assegurats.....

An Em-hi?

SETMANA JOVENTUT
14 Maig, 10 nit - Pavelló D'Esports
"HUAPACHÁ COMBO"

FESTES DE L'ASCENSIÓ
22 de Maig
"ORQUESTRA PLATERIA"

CASAL DEL JOVE
21 de Maig, 8 tarda - Pl. Església, 4
Muntatge - Col.loqui
"COM VIATJAR A L'INDIA"

28 Maig, 8 tarda - Pl. Església, 4
Muntatge - Col.loqui
"COM VIATJAR PER BOLIVIA I PERÚ"

l'Esmoll pop

ELECTRIC RENDEZVOUS - A L'AL DI MEOLA

Personal: Jan Hammer, Steve Good, Anthony Jackson, Mingo Lewis, Philippe Saisse, Paco de Lucia.

Magnífic guitarrista americà, amb influències llatines en fer sonar les seves guitarres. Antic guitarrista del grup "Return to Forever" (junt als genis Chick Corea i Stanley Clarke) especialistes en Jazz-Rock. En aquest moment s'ho monta pel seu compte amb l'ajuda de bons amics i millors músics; També és conegut per les seves intervencions amb els "tres germans" John McLaughlin, Paco de Lucia i ell, (ell és el germà que entra per substituir al Larry Coryell); amb ells ha enregistrat un disc en directe que recull el millor dels seus concerts (per TV deu per un any van passar el que toquen a Barcelona). És un dels guitarristes més complerts del món. Domina molts estils musicals i moltes tècniques amb guitarra elèctrica i acústica. "L'elèctric Rendezvous", és senzillament perfecte i impressionant. I ara en un moment, l'intentarem desglossar peça per peça.

Cara 1

Good Bridge Change: Peça forta, amb molts riffs repetitius carregats de força i Jazz-Rock.

Electric Rendezvous: Peça clau del Lp. Estil clàssic de l'Al Di Meola, una petita obra mestra; cal destacar la perfecta conjunció de les guitarres, amb la bateria i percussió afro-llatina i els descabellats solos d'en Jan Hammer als teclats. La peça passa per molts passatges i et fa sentir les motivacions de cada estria. (Es com una història de sensacions).

Passion, Grace & Fire: Peça totalment acústica amb les genials guitarres del Paco de Lucia i l'Al Di Meola on les converses i les lluites entre les notes que cavalquen diabòlicament pels màstils de les guitarres acústiques barregen les fonts Flamenques i Jazzístiques dels dos genets.

Cara 2

Cruisin: Passatge elèctric del Jan Hammer des del qual els restants membres s'hi afegeixen i donen forma a la cançó. Cal destacar que la guitarra de l'Al Di Meola sona amb l'estil típic del Jeff Beck que sempre ha fet coses amb el Hammer.

Black Cat Shuffle: Jazz-Rock americà a manta, i totes les altres floritures de punteig i "solos" que eleven i fan que la peça sigui forta i al mateix temps elegant.

Jewel Inside a Dream i Samalia: Són les peces que tanquen la llarga durada i si vols saber com són, només has de comprar-te el disc i no te'n penediràs; escolta centenars de vegades perquè no cansa ni et produeix mals rotllos.

l'Esmoll

REVISTA JUVENIL GRANOLLERINA

7 maig del 1982

Consell de Redacció:

Cesc Andrés, Miquel B. Palau, Josep Costa, Xavier Liria, M^a. Antònia N. Gutinell, Anna Podall, Donat Puig, Rosa Raurich, Esther Reche, Salvador Subirana, Xavi Ventura.

Edita:

Casal del Jove. Pl. Església, 4

D.L. B-3925/80 - Imprimeix: TOT RAPID

"El busson"

JOVES DE LA REDACCIÓ DE L'ESMOLL:

Ens donarieu una ajudeta si publiquessiu aquesta petita història per a tota la gent que se senti identificada amb en Nú.

PRIMAVERA 82

TAN SOLS VOLIA VIURE

Nú vivia a una casa darrera les muntanyes, a prop del poble, tranquil, amb unes poques cases i tants habitants com llunes plenes pots veure abans dels vint anys.

Un metge, un forner, un fuster i algú ofici més constituïen l'economia d'aquest poble.

Nú, amb les seves ovelles, la llana i el seu petit hort, s'automantenia i disposava d'un petit estalvi. De tant en tant, al capvespre, baixava a la taverna a fer la xerrada amb el veïnat del poble i de passada a pendre's un gotet de vi, que sempre ajudava a passar la frescor de la nit en el camí de tornada a casa, on l'esperava una acollidora llar de foc, que ell mateix li donava vida, ja que vivia sol des de feia molts anys.

Un capvespre, a la taverna, en Cesc, el taverner, li va donar una carta procedent de la capital. Sorprès, va demanar-li al metge que li llegís, ja que era un dels pocs que en sabien

S'havia de presentar per tal de complir el servei militar!

No arribà a entendre les explicacions que li varen donar els més grans; només va treure en clar que havia d'estar dos anys disfressat, i amb fusell a les mans; obligatòriament i sense tenir en compte el que ell pensés. No podia ni volia deixar tot allò que tenia, i pel que tant havia treballat durant molts anys.

La seva natura, lliure de sempre, va voler rebutjar allò que suposava un tall en el que constituïa la seva vida.

Va passar un temps, fins que un dia, a la taverna, va trobar quatre homes que l'esperaven; tots quatre vestien igual, del mateix color verd, d'aspecte dur i cruel. L'agafaren davant la indignació i impotència dels presents, el pujaren a un jeep i s'el van endur.

Si pensem el que passa quan un llam cau en un arbre, podem imaginar-nos què va ser d'en Nú.

Arlequí

l'E4